

Калина Малина

ПИСЪМЦЕ ДО БАБКА

Мила моя бабке,

Какъ ли се започва
Писъмце, не зная
И дали се свършва
Съ точица на края! . .
Какъ ли се нареждатъ
Буквитъ въ редици,
Всички да изглеждатъ
Като ученици! . .

А на туй отгоре
Сърди се и мама —
Бързала съмъ — дума —
Била съмъ припряна;
Буквитъ ми били
Смачкани и криви,
Сжщо като твойтъ
Сушенитъ сливи . . .

Мила моя бабке,
Туй не било лесно:
Бѣлата хартийка
Ми изглежда тѣсна . . .
Буквитъ изкачатъ
Вънъ отъ редоветъ;
Колко непослушни
Днесъ ми сж ржцетъ! . .

А пъкъ да ти пиша
Колко ми се иска,
Чрезъ писмото, бабке,
Ставашъ ми по-близка.
Като че те виждамъ,
На миндеря свита,
Кърпишъ важно, важно,
Ужъ че си сърдита . . .

Но да те погледна
Малко по-засмѣно,
Граввашъ ме веднага
На свойто колѣно.
Много здраве, бабке,
Цѣлува те сладко
Въ писъмцето кратко
Внучката ти

РАДКА